

[Alfred Jensen.]

hindrer forfølgelse af fagforeningsvirksomhed, men hvis det kan ordnes på anden måde, ser vi det gerne.

Vi har nu fået en debat om disse forhold, og jeg skal da gerne sige, at vi opretholder vort dagsordensforslag, uden at vi dermed har givet afkald på at vende os mod de indgreb, der foretages over for faglige organisationer af den ene eller den anden art. Det må være vor ret. Vi taler for, at statsmagten, som så ofte har været anvendt imod arbejderne, nu forsøger at bøde på mange års uretfærdigheder og gør det ved at hjælpe arbejderne frem til bedre og tåleligere vilkår på arbejdspladserne.

Den af det ærede medlem hr. Aksel Larsen foreslåede dagsorden kan vi ikke stemme for, bl. a. ud fra de synspunkter, jeg har gjort gældende i den foreliggende sag.

Hans Rasmussen: Jeg skal ikke tilføje så forfærdelig meget, for jeg synes, at de betragtninger, som jeg har haft lejlighed til at ridse op, indeholder realiteter og kendsgerninger i spørgsmålet om de ulovlige strejker, de fremgangsmåder og de principper, vi nu engang må forfægte inden for fagbevægelsen for at kunne være anerkendte og lovlige og for at kunne virke.

Over for det ærede medlem hr. Aksel Larsen kan jeg sige, at det ikke har været min hensigt at pukke på de strejkende. Jeg forstår meget godt, at livet ikke kan leves efter en lineal, heller ikke på arbejdspladserne og på arbejdsmarkedet, men det er nødvendigt, når man nu engang har trukket visse regler op, at vi, altså de, der sidder i ledelsen, og organisationen står som vogtere for reglerne. Når man så engang imellem — som det hedder — griber til fortvivlelsens selvhjælp og foretager en demonstration, ja, så må vi se at få bragt det i lave, og derfor har jeg i alle situationer, når det har drejet sig om ulovligheder, straks været på tærerne, bl. a. for at få toget ind på det rigtige spor, så at vi kunne få forhandlinger optaget; og det er ved forskellige lejligheder lykkedes trods stærk modstand i Dansk Arbejdsgiverforening at få realitetsforhandlinger i gang, også angående visse spørgsmål, som man hævdede kun ville blive sat på

dagsordenen, når arbejdet gik sin rolige gang. Altså — vi har været til stede.

Jeg skjuler ikke — og har heller ikke gjort det i de betragtninger, jeg har fremført — at der er almindelig utilfredshed med septemberforliget. Septemberforliget er slet ikke i overensstemmelse med det levende liv og produktionen i dag, og derfor må det ændres, simpelt hen. Og det har vi gjort krav på, vel så stærkt som nogen er i stand til, på Smedeforbundets kongres. Der er ingen uoverensstemmelse derom.

Jeg er også tilgængelig for konstruktive tanker, når det drejer sig om behandlingen af sager i den faste voldgiftsret, men den negative kritik, som fremsættes, uden at man opstiller noget konstruktivt, synes jeg ikke jeg er i stand til at tage; for det fører ikke til andet end til en masse utilfredshed, også blandt vore egne folk, og til sidst kan så ingen styre nogen. Man kan derimod komme med forslag til ændringer med hensyn til den faste voldgiftsret, hvor dommene måske en skønne dag ikke skal være inappellable; men vi skal videre. Det er vi rede til at se på, og det behandler vi for tiden i organisationerne. Bl. a. har flere fremtrædende medlemmer, som tidligere har tilsluttet sig det kommunistiske parti, men som ikke fandt, at deres politik og deres opfattelse var forenelig med det mere, givet udtryk for noget sådant, og det kigger vi på.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at det altid er rart at foretage en vurdering, så at vi kan have benene på jorden, og jeg forstod det ærede medlem på den måde, at havde man foretaget en sådan vurdering, ville man have taget det forlig, der var fremme den 17. oktober, for så ville der ikke være lidt anden skade, end at man havde sat et par ugelønninger til. Mere var der ikke sket, så havde organisationerne fået fat i sagen.

Det er rigtigt, som det er forklaret, også af det ærede medlem, at i samme øjeblik regeringen skulle beskæftige sig med septemberforliget, hvis regeringen kom med et forslag, ville oppositionen — ellers skulle jeg kende den meget dårligt — fremføre visse tanker om voldgift i visse situationer, når man ikke var i stand til at klare spørgsmålene på arbejdsmarkedet. Det kan ikke være rimeligt at invitere til noget